

ALAP- vetés

Az Árpádföldi Református Egyházközség lapja

„Más alapot senki sem vehet a meglévón kívül, amely a Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11)

Jézus kérdezi: „Szeretsz-e engem?”

Nyikos András

Köszöntő

A történet szerint a székely ember felesége sokévi házasság után megkérdezi a férjét: „Szeretsz engem? Mert sohasem mondtad nekem.” Mire érkezik a válasz: „Már megmondtam egyszer, amikor feleségül vettelek. Majd ha lesz változás, szólok.”

Mosolygunk ezen a válaszon, pedig talán nekünk is rosszul esne, ha a hozzánk legközelebb álló szeretünk, házastársunk, gyermekünk, szülőnk feltenné nekünk ezt a kérdést. Hiszen annyira egyértelmű a felelet - miért kell erre külön rákérdezni, miért kell kétségbevonni? Ugyanakkor bennünk is megfogalmazódik sokszor a másik

felé ugyanez a kérdés. Igen, nekem jogom van feltenni és várni rá a választ, igényem, hogy szeressenek, és elvárom, hogy ezt kifejezzék minden módon, szavakkal és tettekkel egyaránt. Azt viszont már nehezményezem, ha engem szembe-sítenek ezzel a kérdéssel.

Az evangélium leírása szerint a Feltámadt Jézus fordul így Péter felé. (Jn. 21,15-19) Nem azt mondja neki, amikor találkoznak újra a tagadás után, hogy: látod, itt vagyok. Én még most is szeretlek, annak ellenére, amit tettél. Elaludtál, amikor a legnagyobb szükségem lett volna rá, hogy virrassz és

imádkozz velem. Letagadtál, amikor rákérdeztek, hozzám tartozol-e. És aztán ott akartad folytatni, amiből elhívtalak, mintha sohasem találkoztunk volna. De eljöttem újra hozzád. Megbocsátottam neked, és újra hívlak magamhoz, tiszta lappal követhetsz engem ismét, mert nekem ennyire fontos vagy, ennyire szeretlek.

Hatalmas dolog lett volna, ha Jézus „csak” ennyit mond Péternek. Mert erre volt szüksége: a megbocsátásra, a feloldozásra, arra a biztos tudatra, hogy a Mester szeretete elvehetetlenül, elveszíthetetlenül kíséri egész életében. Azonban ennél többre is szüksége volt - arra, hogy őszintén, teljes szívéből kimondja: Uram, Te tudod, hogy szeretlek. Jézus azért teszi fel ezt a kérdést, mert tudja, hogy milyen nagy fájdalma az életünknek, ha nem szeretnek - de ennél még nagyobb nyomorúság az, ha mi nem tudunk szeretni.

Így van ez emberi kapcsolatainkban, és így van az Istennel való kapcsolatunkban is. Általában mi szoktuk kérdezni Istentől: „*Uram, szeretsz Te engem?*” Kimondva, vagy a lelkünk mélyén kimondatlanul ott feszül a kérdés úgy, mintha a válasz nem lenne egészen egyértelmű és nyilvánvaló. Helyettünk is megfogalmazza az ének szerzője: „*Nem értettem, mikor szenvedni, sírni hagytál, hogy ha szeretsz, miért sújt vessződ engemet?*” (RÉ.: 445.3.) Pedig Isten éppen Nagypénteken és Húsvétkor mutatta meg legmélyebben, hogy mit jelent számára az életünk: „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (Jn.3,16.) A világ szó helyére gondold oda saját nevedet, és úgy olvasd ezeket a szavakat! Krisztus magára vette, és ezzel elvette tőlünk bukásainkat, árulásainkat, gyengeségeinket, és azt is, amit

Péterrel együtt, ugyancsak az ének szavával így vallhatunk meg: „*Sok szép ígéretem ó hány-szor megtagadtam, a nagy fogadkozást, hogy csak tiéd szívem.*” Mindezekre ott a kereszten adta bocsánatát, feloldozását, az újrakezdés lehetőségét, mert ennyire fontosak vagyunk Neki. Mert ennyire szeret. És nemcsak ott, akkor, hanem azóta is naponként élhetjük át, tapasztalhatjuk a Lélek által Isten megváltó, gondviselő szeretetét, amelytől *sem halál, sem élet, sem magasság, sem mélység nem szakíthat el, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.* (Róma 8,38-39)

De vajon mi a válaszunk, amikor Ő kérdez minket: Szeretsz Te engem? Mennyire magától értetődő a feleletünk? És mivel fejezzük ki a szavainkon túl, hogy Ő valóban fontos nekünk, és minden körülmények között ragaszkodunk Hozzá? (Ahogy szeretneink sem fognak hinni egy idő után kedves szavainknak, ha nem érzik mögöttük a valódi tartalmat...) Péter is érzi, különösen Jézus harmadik kérdése után, hogy mekkora súlya van a szavainak. És csak annyit tud mondani, immár úgy, hogy abban benne van egész lénye: „Uram, Te mindent tudsz, Te tudod, hogy szeretlek Téged.” Ott van a szavaiban saját méltatlansága, de annak hálás felismerése is, hogy Jézus ennek ellenére fogadja el úgy, ahogy van. És annak a vágya is, hogy ezen túl szeretné sokkal inkább, mélyebbről fakadóan kifejezni, megmutatni a Megváltó iránti szeretetét.

Mindnyájunknak erre van szükségünk. Mert csak így van helyén az életünk. „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra szolgál.” (Róma 8,28) Azoknak. Vagyis csak akkor igaz ránk ez az ige, akkor lesz minden a javunkra, ha tudjuk Őt szeretni igazán.

Ezen a Húsvéton Jézus Téged is kérdez: Szeretsz-e engem? Legyen ez a boldog válaszunk: Igen, Uram, Te tudod, hogy szeretlek.

A léptékvonalzó „üzenete”

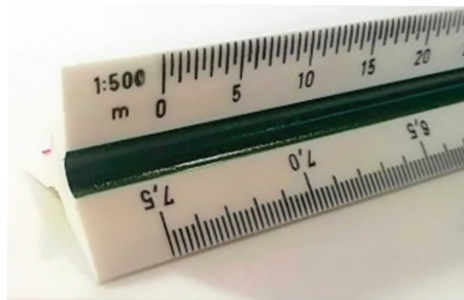
Reményiné Baló Gyöngyi

Valószínűleg mindenki kezében volt már olyan háromszög keresztmet-szetű vonalzó, melynek a három oldalán különféle méretarányok szerepelnek. Ennek segítségével rajzolhatjuk le ugyanazt az ábrát kicsinyített vagy nagyított formában.

Elgondoltam, hogy milyen hasznos lenne az életünk eseményeinek „rajzait” is valamiféle élő léptékvonalzóval látni, leolvasni. Van az igazi vonalzón 1:1 méretarány is, ami az életünk valóságos, Isten által rajzolt méretarányú eseményeit segít leolvasni, se nem kicsinyítve, se fel nem nagyítva!

Milyen mérhető adatok vannak az életünkben?

Az IDŐ. Egy óra egységesen 60 perc, melynek ismert és állandó a hossza, - mégis hol

úgy érezzük, hogy „elszaladt”, hol úgy, hogy „ólomlábakon jár”. Attól függ, hogy a „vonalzó” melyik oldalával mérjük. A 90. Zsoltár 4. verse szerint Isten mértéke: *„ezer esztendő annyi előtted, mint a tegnapi nap, amely elmúlt...”*. Mostanában kaptam valakitől egy verses imát, melyben valaki Istennel alkudozik újabb és újabb megéleendő évekért. Kevésnek tartja azt, amit már eddig kapott (a „kicsinyítő” vonalzóoldallal mér). Milyen jó tudni, hogy az 1:1-es lépték Istenünk döntése: életünk napjainak száma az Ő kezében van.

A FÁJDALMAK, NEHÉZSÉGEK. Ezeknél különösen képesek vagyunk rossz arányokban mérni! Felnagyítjuk, sokszor leküzdhetetlen Góliátként magasodnak előttünk, pedig csak „fordítani” kéne a léptékvonalzónkon és Pál szemével mérve mondhatnánk: *„mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk...”* (2 Kor 4,17)

Váratlan, előre nem tervezett, rendkívüli évet élünk- élünk. Hajlamosak vagyunk aránytévesztetten látni a bezártságot, esetleges – érdekünkben hozott – korlátozásokat, mozgásszabadságunk szűkítését. Megélhetjük panaszkodva, türelmetlenül és zúgolódva, de nekünk adatott más lehetőség is. *„Inkább csitítottam, csendesítettem lelkemet, mint anya a gyermekét.”* (Zsolt 131,2)

Az igazi böjt

Nagy Gyuláné Bea

Nagypénteken sírva ébredtem. Nem lennék őszinte, ha azt mondanám, hogy Jézus halála miatt. Vártam a Nagypénteket. Különösen vártam! Valami különöset vártam.

Gondolatban visszakanyarodtam a múltba.

Öt éve, Nagypénteken kaptam a hírt, hogy egy közeli barátom beteg. Istentiszteletre készülődtem, amikor olvastam az üzenetét.

A Nagypéntek számomra mindig valami különös szorongás. Mintha még nem tudnám, mi fog történni Jézussal! Mintha még nem ismerném halálának váltságát. Mintha egy közeli szerettemért aggódnék.

Azon a pénteken ez valóságossá vált. Aggodalmam egyre csak nőtt. Egy apró figyelmességgel üzentem a barátomnak, hogy gondolatban vele

vagyok. Húsvét után sem szűnt ez az érzés. Bizakodva fordultam Istenhez: „Uram, akit szeretsz, beteg.” Sokan imádkoztak a gyógyulásáért. Én azonban szerettem volna emberi módon biztosítani azt! Egy hirtelen gondolatom támadt, fogadalmat tettem Istennek: addig nem fogyasztok cukrot és lisztet, amíg a barátom meg nem gyógyul, és újra nem találkozhatok vele. Nevezhetjük ezt böjtnek is. Böjti élethelyzetnek.

Erre a találkozásra már nem kerülhetett sor. Benne ragadtam a böjtömben. A böjti élethelyzetemben.

Korábban nem értettem, sőt, nem is éreztem, mit jelent tulajdonképpen a böjt. Gyerekkoromban azt gondoltam, némely szigorú, templomba járó felnőttek egy ideig nem esznek húst. Nem értettem, miért. Később, a keskeny úton próbálgatva az első lépéseket azt tanultam, így közelebb kerülhetek Istenhez.

Próbálkoztam hát... Volt egy negyven napos lista, melynek pontjait évről-évre megtartottam. Szerepelt benne édesség-böjt, számítógép-böjt, cico-ma-böjt, pletyka-böjt, sorolhatnám. Még mindig nem éreztem, hogy ezek a fogadalmak, ezek a böjtök igazán közelebb vinnének Istenhez.

Öt éve már, hogy megszületett az én igazi böjtöm. A valóságos, a kézzel-fogható, az örökre szóló böjtöm. Az én személyes, igazi böjtöm. Szerettem ezt a böjtöt. Szükségem van erre a böjtre. Nem lennék egész ember enélkül a böjt nélkül. Mert nem lennék egész ember szeretet nélkül. A szeretet nélkül, amellyel Isten fogadja a böjtömet. A böjt nélkül, melyen keresztül Isten fogadja a szeretetemet.

Nagypénteken sírva és szorongva ébredtem. Sírva, mert hiányzik valami. Szorongva, mert hiányzik Valaki. Szorongva, hogy tudnak-e majd újra fájni nekem az Ő nagypénteki sebei. Szorongva, hogy tudok-e majd sírni az asszonyokkal. Szorongva, hogy tudok-e majd együtt örülni a tanítványokkal a feltámadott Jézusnak. És szorongva, hogy meg tudom-e majd tapogatni a drága sebet, mint Tamás...

Nagypénteken sírva, szorongva vágylak újra megtalálni, Istenem!

*„Bezártam ajtót, ablakot,
nem hiányzom, ha meghalok.*

Megölelnék az elemek, mert megint minden lehetek.

*És elindulok, mint a vak,
hogy újra megtaláljalak.”*

Egy személyes vallomás a karantén margójára

K. Molnár Emese

Beszámoló

Lassan egy éve a járvány határozza meg az életünket. Ki könnyebben, ki nehezebben éli meg a karantént, a korlátozásokat.

Nekem életem sorsfordítójává vált ez az időszak. Megtapasztaltam, hogy Isten a legnagyobb rosszat is javunkra tudja fordítani.

Szinte a vírus megjelenésével egy időben súlyos betegséget diagnosztizáltak nálam. A kezdeti kétségbeesés után egyre inkább a hit felé fordultam. Régóta kerestem, kutattam, de valami (hol a lustaság, hol az életem történései) elsodortak. Eljutottam oda, amit Ady fogalmazott meg legjobban: „*Hiszek hitetlenül Istenben, mert hinni akarok.*” De nem tudtam továbblépni.

A betegágy magánya, a karantén itthon töltött napjai lehetőséget adtak az újrakezdésre. Megvolt az elhatározásom, és Isten csodálatos módon, határozottan, de finoman elkezdett vezetni. Olyan embereket sodort mellém, akik segítettek, személyes példával utat mutattak. Felfedeztem a gyülekezet áldásait, bekapcsolódtam egy olyan csoportba, ahol közösen gondolkodva olvastuk a Biblia egyes részeit. Először félve írtam meg gondolataimat nekik. Azt gondoltam, hogy én, a hitben járás zöldfülűje hogyan írhatnék azoknak, akik már régóta ebben élnek. Aztán egyre bátrabban mertem írni, mert nagy szeretettel fordultak felém. András is biztatott, mondván a hitben egyikünk sem okosabb, vagy butább, csak legfeljebb még máshol tart.

A Biblia eddig holt szavai is egyre többször kezdtek megnyílni. Egyre többször éreztem, hogy a történetek egyenesen nekem szólnak. Egyre többször értettem meg, hogy Isten mit akar nekem üzeni jelenlegi élethelyzetemben. Nem járok az út végén, de végre elkezdtem járni az úton. Ahhoz kérem Isten segítségét, hogy most már ne térjek le róla soha.

**„Én vagyok az Úr, a te Istened,
Aki hasznosra tanítalak,
És azon az úton vezetlek, amelyen
járnod kell.”
(Ézsaiás 48,17)**

Gyülekezetünk hírei - ami még előttünk áll

Megszokhatták a Testvérek, hogy eddig minden lapszámunkban volt egy ilyen című rovat. Itt olvashattunk gyülekezetünk rendszeres alkalmairól dátum szerinti felsorolásban. Itt rögzítettük az ünnepi vagy nyári táboraink pontos idejét, helyét. A vírushelyzet nem csak a mindennapi életünket változtatta meg, de a gyülekezeti terveink is teljesen átalakultak.

Vasárnapi istentiszteleteink online vagy személyes jelenléttel zajlanak, mindig a helyzettől függően.

Gyermekfoglalkozások szünetelnek a tartós személyes jelenlétig.

Hétközi alkalmakat Zoom- vagy Skype-kapcsolattal tartjuk.

Pénteki (idősek) bibliaórája szünetel.

Nyári táborainkat a járványhelyzettől függően szeretnénk megtartani.

Továbbra is nagyon fontosnak tartjuk a kapcsolatok folyamatos tartását a Testvérekkel elsősorban telefon vagy e-mail írásával.

Köszönjük a háttérszolgálatokat: zenei és technikai segítség az istentiszteletek alkalmával, Reformátusok lapjának házhozszállítása hetenként idős Testvéreink részére, a gyülekezeti újságunk kézbesítése, de minden egyébfajta segítséget is.

Gyülekezetünkben meghirdettünk közös bibliatanulmányozási lehetőséget online formában. Kialakult egy kis csoport, akikkel naponta azonos igérészt olvasunk, és a gondolatainkat vagy imakéréseinket e-mailben megosztjuk egymással. 2020 szeptembere óta János 1-3. levelét, a Zsidókhöz írt levelet, jelenleg a Márk evangéliumot tanulmányozzuk közösen. Gyülekezeti Testvérek számára alábbiakban közreadunk egy-két levélrészletet, és jelzem, hogy bármikor be lehet kapcsolódni a csoportba. Nem csak az igetanulmányozás miatt, de a gondolatok, érzések kicserélésével hasznos egymás mélyebb megismerésére is.

■ Mindig különösen nagy figyelemmel kísérem, amikor Jézus gyógyításairól van szó. Azt hiszem, hogy ez a helyzetemben érthető. De...! Nem lehet, hogy csak abból álljon a hit, hogy akkor forduljunk Hozzá, ha reménytelen helyzetben, mondjuk nagy betegségben vagyunk. Jézust is valószínűleg ez motiválta, amikor titokban akarta tartani gyógyítását. Ne csak akkor forduljanak Hozzá. Ne csak a csodái kelljenek, hanem arra figyeljünk, amit mond.

■ Engem a mai igeszakaszból leginkább a bűn kérdése, annak mibenléte, határai gondolkoztattak el. A hétköznapiak gyakran hoznak elém olyan élethelyzeteket, melyekben nem tudom biztosan, döntéseim Isten szemében helyesek-e, vagy a bűn határát súrolják.

Úgy hiszem, nincs olyan bűn és nyomorúság, melyre Isten feloldozást ne adna. Éppen ezért próbálom óvatos lenni, nehogy visszaéljek ezzel a bizalommal.

■ Ha hála van a szívedben minden iránt, akkor teljes örömben élsz! Én ezt tapasztaltam....sokszor ki is mondom szavakkal, hálás vagyok a házunkért, a madarakért, az esőért, azért, hogy még él az anyukám, azért, hogy szeretek dolgozni járni, jó munkahelyem van, azért, hogy Isten már fiatalként kiválasztott és elhívott.....sorolhatnám. És nekem ez a teljes öröm!

■ Én is egy nagy megújulásra vágyom!

Valami induljon bennem még újra, mert olyan téli álom üzemmódban vagyok még.

Várom, hogy Isten újból megmutassa magát, és valami új bor csordogáljon belőlem, tudják másoknak is adni inni....

■ Kedves Betegek, bár nem ismerlek mindannyiőtokat személyesen, de gondolok rátok, és imádkozok értetek! Megható olvasni a személyes történeteiteket, amikből látszik, hogy lehetséges az, hogy „akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál”. Példát mutattok nekem, hogyan kell helyt állnunk a viharban.

■ Én is szeretném megköszönni, hogy együtt olvashatok, írhatok, gondolkodhatok Veletek Isten ígéréiről. A kijelölt igeszakaszt olvasva én az Úrban való örömről, a saját örömeimről gondolkodom. Számomra ez a legnehezebb öröm. Talán mert nem kézzel, csak szívvel fogható. Amikor sikerül lecsendesítenem magamban a világot és megéreznem az Úr közelségét, akkor viszont ez a legőszintébb öröm, amit csak érezhetek.

„KérjeteK, és adatik nekteK, keresseteK, és találotK, zörgesseteK, és megnyittatik nekteK.” (Máté 7,7)

A tudósok szerint a versben szereplő igék görög idő alakja; folyamatos jelen. Ezt sokan az angolból ismerjük, viszont a magyar nyelv nem használja. Így nyomatékosíthatnánk ezt a nyelvtani szándékot a magyarban: szüntelenül kérjeteK, és adatik nekteK, állandóan keresseteK, és találotK, folyamatosan zörgesseteK, és megnyittatik nekteK.

Talán ennek szellemében is vágunk neki - időről időre - néhányan a gyülekezetből olyan kihívásoknak, amellyel ezt a folyamatosságot segíthetjük elő. A Soulcon (Lélek kontroll)- szolgálat (soulcon.hu) most zajló Sámson-kihívásának keretében az egyik reggel a szomjúsággal foglalkoztunk.

Sámson egyik csatája hevében, az adrenalin szint tobzódása mellett, elfelejt inni, és teljesen elkészül erejével.

Régi felismerés, hogy a rendszeres vízfogyasztás nélkülözhetetlen az emberi szervezetnek. A katonák, sportolók betanítják magunknak, hogy még ha nem is szomjasak feltétlen, igyanak. „Agyból” isznak. A szervezet-

nek szüksége van rendszeres folyadékbevitelre. Ennek hiányában nem tud úgy teljesíteni. Hamarabb elfárad, kevésbé lesz ellenálló.

A lelkünkkel is így van. Szüksége van az edzésre, karbantartásra, táplálékra. Fontos, hogy folyamatosan keressük Istent. Ne gondoljuk, hogyha egyszer már döntöttünk mellette, akkor a páholyban vagyunk. Nem, folyamatosan meg kell újulnunk, tágítani kell a határainkat. Ne gondoljuk, hogy csak vasárnap az istentiszteleten lehet őt keresni. Ez a legfontosabb alkalom, minden kétséget kizáróan. De van még hat másik nap is a héten, amikor szinten keresnünk kell Őt, zörgetnünk kell Nála.

Isten oda tud költözni, ahol helyet adnak neki, ahol helye van. Jóléti, európai kultúránkban sok fizikai szükségünk ki van elégítve. A többségünk nem fázik, nem éhes, nem szomjas. És ha jól elvagyunk, akkor nincs szükség senkire. Istenre sem. Ez az Istent követő emberekre is igaz lehet. Ezért lehet fontos, ha időről időre lemondunk ezeknek a szükségeknek a kielégítéséről. Megvonjuk magunktól az ételt, lemondunk valamiről, ami fontos. Egyből megláthatjuk a szükségünket. Ha egy rövidebb-hosszabb megvonás után újra élünk az adott dologgal, ismét elkezdjük értékelni. Felelevenítjük a fontosságát. Egyből nagyobb helye lehet Istennek.

Nem véletlenül épült be az egyházi szokásrendbe a böjti időszak. Így is közelebb kerülhetünk Istenhez. Kell ennél több? Higgyük el, hogy sokkal jobb éhesen Isten közelében lenni, mint jóllakottan távol tőle, közömbös állapotban.

Hogy minél inkább nem megfáradva keressünk, zörgessünk, olvassuk, hallgassuk az Isten szavát, keressük egymás társaságát, biztassuk egymást és sok minden világossá válik. És akkor a lelkünk nem lesz szomjas, nem fogunk kidőlni, mint Sámson.

Ideje van az olvasásnak

Takács Katalin

Könyvajánló

GONDOLATOK ELVITELRE

A pszichológus tanácsai nemcsak karanténra
Tapolyai Emőke, Harmat Kiadó, 2020.

Reményre és kipróbált bölcsességekre mindig szükségünk van, de most, a pandémia által felerősített bizonytalanságban és szociális távolságtartásban még inkább. A szerző klinikai és pszterálpaszichológus, közkedvelt előadó és tréner nem melleleg öt gyermek édesanyja.

Negyvenöt tömör írásában egy-egy kép, emlék felidézése nyomán megfogalmazott gondolatai a szokatlan kihívásokat rejtő időszakban nemcsak kitartásra, hanem a fejlődésre, változtatásra, öröme és szeretetre bátorítanak.

Nagy gondolkodók örök tanításait kifejtve készíttet megújulásra. Camus-vel együtt vallja: „A legnagyobb téiben tanultam meg, hogy ellenállhatatlan nyár lakozik a lelkemben.”

Szerette övéit e világban, szerette őket mindvégig. (Ján 13,1)

Reményiné Baló Gyöngyi

Ha csak ennyit olvashatnánk Jézusról, ez is összefoglalná az egész földi létét, mindent, amit tett, tanított és élénk élt.

Elkopott a szeretet szó, sokszor mondjuk, de a tartalmát, jelentését csak körülírni tudjuk. Jelzőkkel ellátjuk: anyai vagy apai szeretet, baráti-, testvéri-, stb. szeretet. Pál összefoglalása az 1Kor 13-ban már sejtet valamit ebből a teljességgel meg nem élhető, valósítható érzésből(?), életformából.

A szeretet-szó legteljesebb értelmezése: Húsvét.

A teljes önátadás, a bűn nélküli Emberfia áldozata a bűnös emberért, az Istentől kapott feladat és küldetés teljes betöltése, az ember teljes, tökéletes megváltása.

Eljött a földre, 33 évig élt együtt a csetlő-botló, kételkedő, tagadó tanítványokkal, gyógyulásért esedező betegekkel, tisztaságra vágyó paráznákkal, tolvaj vámszedőkkel, - ezek voltak az „övéi”, akiket szeretett, mindvégig szeretett.

Érthetetlen ez az érdemtelen szeretet, de ez az evangélium a számunkra. Mi pontosan beleillünk az „övéi” sorába, ránk (is) vonatkozik a „szerette az övéit a világban, szerette őket mindvégig” kijelentés.

Mai világunkat csak ez a szeretet gyógyíthatja meg, tarthatja fenn, éltetheti tovább. Nem a fennen hirdetett gazdaság újraélesztése, élénkítése, ki tudja meddig való fejlesztése mentheti meg a világot, - mert ezt már megmentette, megváltotta az értünk önmagát adó Szeretet!

Mit látott Megváltónk, amikor letekintett a keresztről?

Békefy Lajos nyomán www.felvidek.ma

Tanítás

Ez a címe annak a döbbenetes erejű akvarell festménynek, amit a francia impresszionista művész, James J. Tissot (1836-1902) készített.

Valóban: mit és kit látott Urunk, amikor letekintett a keresztfáról? Tissot nagyon is „református” módon komponálta meg alkotását. Ugyanis sem Urunkból, sem a keresztből nem látszik semmi, de a kitekintés, a kép látószöge olyan, mintha Jézus tekintetét követnénk.

Az evangéliumi híradások és a kép között nagy összhang van annak megjelenítésében, hogy kik is állottak ott a kereszt alatt. Közelebb s távolabb... Mert itt az előtérben csak asszonyokat látunk, olyanokat, akik megrendül-

ten, de bátran vállalták, KIHEZ tartoznak. És a szelíd Jánost, aki kitartott egészen a Golgotáig.

Itt vannak még azok, akik „hivatalból” álltak kapcsolatban Urunkkal: a katonák, a hóhérok, meg a Jézus-perben részt vett zsidó papok, előkelően, lóháton. S ott a kép bal oldalán, kissé a háttérben kellő katonai tiszteletadással állva, s tekintetét a keresztre emelve látjuk a római századost. A hitvalló „megszállót”. Azt, aki egy másik képen leborulva, az éppen lelkét kilehelő Megváltó előtt kimondja: „*Bizony, Isten Fia volt ez*” (Mt 27,54). És persze ott hullámszik a háttérben a kíváncsi, bámész, szenzációra kapható, egyébként unatkozó tömeg. Benne szimpatizáló és gyűlölettől torzult arcú figurák.

És hol voltak a tanítványok?

Felettébb nagy kérdés és nagy titok. Megfélemlert a szívük? Netán elbizonytalanodtak? Minden lehetséges. Talán mégis a Krisztusról szóló bizonyoságtételben beteljesült, nem ritkán vértanúsággal végződött életük a meggyőző válasz.

- Péter közel 33 éven át volt, maradhatott így bizonyoságtevője Mesterének. Mi lett volna, ha odaáll a keresztnél?

- Jakabnak így legalább 11 éve jutott a Jézus-misszióra.

- András, az így megmaradt, elvitte az evangéliumot egészen a szkítákig.

- S milyen jó, hogy életben marad Bertalan is, akit az örmények közötti evangélizáció során 68-ban végeztek ki a Kaszpi-tengertől nem messze.

- Tudta volna a héber Máté az evangéliumot elvinni a lakott föld távolabbi helyeire? Vagy eljutott volna Etiópiába? Mátyás apostol hirdethette volna a jó hírt egészen Szevasztopolig? Vagy Fülöp Galliáig, Tamás apostol az indiai Madrasig?

Különös, mennyei stratégia, célkitűzés, a misszió megőrzése és a zsenge keresztyén hajtás eltiprásának a megelőzése is benne volt a tanítványok „távolmaradásában”, még ha ezt nem is tudták így látni abban a pillanatban. De a keresztről Uruk már ezt is elvégezte...

Ó, te drága, előre megírt isteni forgatókönyv, áldott legyen ezért is Istenünk!

Mostani számunkban Pápai Antal testvérünkkel beszélgetünk. Zoomon, de legalább maszk nélkül.

-Kedves Anti, többen részt vehettünk azon az istentiszteleten, ahol a fiatalabb testvérekkel együtt egynéhány felnőtt is konfirmált, keresztelkedett. Köztük te is. Más lesz most ez a Húsvét, mint 5 vagy 10 évvel ezelőtt? Nem a járványra gondolok.

-Mindenképp. 19 éves koromban tértem meg, nem egyik pillanatról a másikra. Nem hívő dorogi családból származom, akik azonban magukat mindig is reformátusnak tartották. Egyik osztálytársam (Ági, aki azóta a feleségem:)) készült a konfirmációjára, s a tőle kapott Újszövetséget lapoztam fel először. Érdekes dolgokba nyertem betekintést, de az már akkor elbizonytalanított, hogy maga Ági is azt mondta, ő bizony sosem fog megtérni.

-Nem így lett...

-Nem bizony, sőt amikor megírta nekem (én katonaidőmet töltöttem), hogy ez a csoda megtörtént velem, rögtön el is hívott az Evangéliumi Gyülekezetbe, ahol 1985 szeptemberében igent mondtam az Úrnak.

-Hogy lett ebből majd 30 évvel későbbi konfirmáció?

-Az egyetem befejeztével kevesebb időm maradt a gyülekezeti életre. Ehhez járult még, hogy pont ekkoriban költözött át a közösségünk Kőbányára. Hosszú lenne elmesélni, de a háttérben egy komolyabb szakadás is keletkezett, s én ott álltam, mint morzsadarab a kenyértörés alatt. Van, aki erre ment, van, aki arra, én meg inkább sehova sem. Illetve egyre komolyabban arra az útra léptem vissza, amely a természettudományos ismeretekre épül. Immár nem tudtam és akartam mit kezdeni Istennel ezen az úton. Valaki egyszer azt mondta rólam: kisiklott a hitem.

-Van ilyen? Egy igazi megtérés után is van ekkora eltávolodás?

-Tudom, hogy sokan vitáznak is erről, Pál apostol is ír a Zsidó-levélben arról, hogy kétszer nem lehet megtérni. Nem ismerem a teológiai alapfogalmakat ahhoz, hogy hogy hívjam ezt a 28 évet. De nem a felcímkezésben van a lényeg, hanem abban, hogy velem történt meg az a csoda, hogy nem kértem Őt, de Ő elémm jött. Másodszor is.

-Ez hogy történt?

-Anyósom temetésére azt akarta Ági, hogy az (akkor még nem is ismert) lelkész majd azzal az igével temesse el az anyukáját, amivel régebben nagymamáját: *“Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll.”*(Jób 19,25) Ezen nagyon el kellett gondolkodnom akkor. Mit tettem? Hiszen nekem is volt Megváltóm, de most hol van, helyesebben én hol vagyok? Egy időutazás volt az egész; ugyanúgy szólított meg, mint anno 28 éve. Jött, lehajolt hozzám.

Akkor régen egy ifjú párt köszöntöttem ezzel az igével: *„Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet.”* (Péld 4,23) Ezt a 28 év alatt sem felejtettem el. Tudom, hogy hihetetlen, de a temetés utáni istentiszteleten (ekkor már a temetés szolgálatát elvégző Andrásnál) ez volt a nyitóige. Én az elkallódott évekért ítéletet vártam, de azt kaptam, hogy *„Ha segítségül hívod az URat, ő válaszol, ha kiáltasz, ezt mondja: Itt vagyok.”* (Ézs 58,9). És ahogy egyre többet olvastam a Biblia lapjait, egyre inkább egyetlen mondat erősödött meg bennem mindenből: *„Miután mindezeket megtette, hozzám fog visszatérni.”*(Jer 3,7) És amikor már csak a hogyan nem tudtam ehhez a visszatéréshez, akkor megkaptam válaszul a 4. fejezet 1-3. versét.

Cseri Kálmán azt mondja, hogy a megtérés érzelmi, értelmi és akarati döntés egyszerre. Ekkor lett bennem erős az akarat is, igen, akarok a Kereszten át visszatérni.

-És mi lett az evolúcióval? Már nem kísértenek a nem bizonyítható tételek?

-Úgy mondanám, Isten egy fátylat borított ezekre a dolgokra. Közvetlenül már nem foglalkozom ezzel, az Istenélmény sokkal erősebb már bennem. De meg tudnám védeni a Biblia kijelentéseit.

-Ha leülhetnél a 19 éves önmagaddal, lenne valami jó tanácsod neki?

-Nem hiszem, talán elmesélném neki, hogy ez az ÉN utam, ez ilyen volt. Elmesélném neki és minden mai fiatalnak, hogy Isten kegyelme milyen hatalmas. Hogy engem ennyire tudott szeretni. Ennyire fontos voltam neki.

-Szóval ez a mostani Húsvét.....

-Tavaly ilyenkor egy tövises ágat vittem be a családomnak Nagypénteken,

egy kis cetlit tettem a váza elé ezzel az igével: “Akik élnek, már ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.” (2Kor 5,15b). Ilyen legyen ez a Húsvét.

-Kit szereténél “meghallgatni”, Anti, a következő számban?

-Tiszeteletes Úr ajánlotta Wischin Jolika nénit, szívesen hallgatnám meg őt én is.

Mk 16, 6

„Ne féljete! Ti a keresztre feszített názáreti Jézust keresitek. Feltámadt, nincs itt!”

Árvai Emil
Mert harmadnapon

Gyaláztatván, viszont nem gyalázott; szenvedvén is nem fenyegetőzött: bírta az igazán ítélőre.” - S látod, sírját már hiába őrizték az örök...

Elérhetőségeink:

cím: 1162 Budapest, Menyhért u. 42.

weboldal: arpadfoldiref.hu

email: budapest-arpadfold@reformatus.hu

telefon: +3630/483-4638

Nyikos András lelkipásztor

Feltámadott!